

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/57/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119203163
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7119203163.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu A. B. C., nar. X.X.XXXX, D., E. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Kristínou Piovarčovou, advokátkou, Košice, Štúrova 20, proti žalovanému Mesto Košice, Košice, Trieda SNP 48/A, IČO: 00 691 135, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku č.k. 34C/8/2019-235 z 3.11.2022 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice I (ďalej aj súd prvej inštancie alebo súd) napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe, ktorou určil, že žalobca je výlučným vlastníkom parc. číslo 6224/234, druh pozemku: ostatná plocha, o výmere 289 m², vedenom Okresným úradom Košice, katastrálnym odborom na Liste vlastníctva č. XXXXX pre katastrálne územie F. G. (výrok I.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II).

2.1.Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnosti – vyššie citovanému pozemku a to titulom vydržania so započítaním neprerušenej a nikým nerušenej držby jeho právnych predchodcov najneskôr od roku 1982.

2.2.Vo vyjadrení k žalobe (č.l. 78) žalovaný uviedol, že zo znenia § 205 OZ účinného do 31.12.1982 aj do 28.03.1990 vyplýva, že vydaním rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania vznikne občanovi právo, aby s ním bola uzatvorená dohoda, ale ešte nevzniká právo osobného užívania pozemku, a preto občan nemôže byť v dobrej viere, že môže pozemok užívať a že mu k nemu vzniklo právo osobného užívania. Takéto poučenie bolo uvádzané aj v samotnom texte rozhodnutí o pridelení pozemku do osobného užívania. Preto neobstojí ani argumentácia, že občan nebol znalý práva a nemohol o tejto právnej úprave vedieť, keďže bol o takomto postupe výslovne upovedomený. Až kumulatívnym splnením všetkých podmienok (a to vydanie rozhodnutia o pridelení pozemkov do osobného užívania, uzatvorenie dohody o zriadení práva osobného užívania k pozemkom a registrácia dohody na štátnom notárstve) nastal okamih vzniku práva osobného užívania pozemkov v prospech občana.

2.3.Žalobca však v konaní nepredložil rozhodnutie o pridelení žalovaného pozemku do osobného užívania, od ktorého by bolo možné odvodzovať existenciu právneho titulu k zriadeniu práva osobného užívania v prospech žalobcu, resp. minimálne dobromyseľnosť žalobcu, že je oprávneným držiteľom (resp. že oprávneným držiteľom bol jeho právny predchodca). Taktiež nepredložil ani dohodu o pridelení žalovaného pozemku do osobného užívania žalobcu, na základe ktorej by mu mohlo, za predpokladu riadnej registrácie dohody na štátnom notárstve, právo osobného užívania k žalovanému pozemku vzniknúť. Preto ani nemohlo dôjsť k zmene práva osobného užívania na vlastnícke právo.

2.4. Dobrú vieru žalobcu spochybňuje už samotná skutočnosť, že žalobca a ani jeho vlastnícky predchodca nikdy nemali k žalovanému pozemku zriadené právo osobného užívania. Žalobca nikdy nebol vedený v katastri nehnuteľnosti ako vlastník žalovaného pozemku, ktorú objektívnu skutočnosť si mohli žalobcovia kedykoľvek overiť prostredníctvom katastra nehnuteľností a ktorá sa nedá žiadnym spôsobom opomenúť. Predmetom darovacích zmlúv nebol žalovaný pozemok, a preto si žalobca ako obdarovaný aj jeho rodičia ako darcovia museli byť vedomí, že k žalovanému pozemku im vlastnícke právo nesvedčí. Taktiež samotný žalobca listom z 15.03.2018 požiadal žalovaného o odkúpenie žalovaného pozemku za účelom vysporiadania jeho užívania, čo znamená, že si bol vedomý, že nie je vlastníkom a že vlastníkom žalovaného pozemku je mesto Košice. Žalobca nepreukázal, z akej objektívnej právnej skutočnosti odvodzuje svoju dobromyseľnosť držby.

2.5. Na rozdiel od žalobcu, žalovaný je na LV č. XXXXX už dlhodobo zapísaný ako vlastník žalovaného pozemku na základe protokolu o prechode vlastníctva nehnuteľného majetku z 8.9.1992. Na základe tohto protokolu bol v dobrej viere zapísaný ako vlastník žalovaného pozemku (v tej dobe ešte ako súčasť pozemku reg. C-KN parc. č. 6224/1 o výmere 89 885 m²), a to ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a preto žalovaný pre prípad akýchkoľvek pochybností z opatrnosti vzniesol námietku vydržania z jeho strany, keďže nadobudol žalovaný pozemok dňom účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (1.5.1991) od Čsl. štátu (išlo o prechod majetku štátu na obec ex lege), ktorý následne v roku 1992 prevzal protokolom o prechode vlastníctva majetku, ktorý mal už len deklaratórny charakter. Vydržacia 10 ročná lehota začala žalovanému plynúť ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb., a to 1.5.1991 a uplynula 1.5.2001.

2.6. Súd v napadnutom rozsudku skonštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 písm. c) CSP, nakoľko ako vlastník nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností je zapísaný žalovaný a vyhovujúci rozsudok bude podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností.

2.7. Následne po citácii teórie ohľadom nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním súd prvej inštancie konštatoval, že podmienka neprerušeného výkonu držby, t.j. užívanie spornej nehnuteľnosti parc. č. 6224/234 počas zákonom ustanovenej vydržacej 10-ročnej doby je u žalobcu splnená, a to aj započítaním oprávnenej držby u právnych predchodcov, ktorí užívali sporný pozemok ako súčasť parcely č. 6224/21 odo dňa jeho pridelenia do osobného užívania rozhodnutím z 29.4.1975, dohodou o zriadení práva osobného užívania predmetného pozemku z 23.5.1975 a na základe odporúčania Okresného národného výboru zo 7.2.1979, ktorý navrhol pričlenenie parcely č. 6224/22 o výmere 208 m² k pozemku parc. č. 6224/21 o výmere 646 m². Najneskôr však právni predchodcovia žalobcu mali sporný pozemok v oprávnenej nepretržitej držbe od 19.1.1990, kedy im rozhodnutím Národného výboru mesta Košíc, finančného odboru o pridelení pozemku do osobného užívania prideliť národný výbor v súlade s § 205 vtedy platného a účinného OZ, na ich žiadosť pozemok parcelu č. 6224/1 o výmere 200 m² do osobného užívania, kedy v odôvodnení rozhodnutia bolo poukázané, že pozemok síce prekračuje výmeru 800 m², ale vzhľadom na skutočnosť, že sa nachádza vo veľmi svažitom teréne so zlým prístupom k nemu, iné delenie ani nie je možné.

2.8. Súd konštatoval, že právni predchodcovia žalobcu sporný pozemok v roku 1978 oplotili a bez prerušenia užívali. Ani v rámci kolaudačného konania vyústeného do kolaudačného rozhodnutia z 16.9.1982 neboli vznesené žiadne námietky týkajúce sa oplotenia sporného pozemku, resp. jeho umiestnenia, a teda nebolo preukázané, že by počas zákonom ustanovenej vydržacej doby nastala skutočnosť, ktorá u právnych predchodcov vyvolala pochybnosti, že sporný pozemok, ktorý takto užívali, im nepatrí. Súd prisvedčil žalobcovi, že sporný pozemok z dôvodu jeho geografickej polohy, výmery ako aj charakteru je inak, ako súčasť pozemku parc. č. 6224/21, na ktorom bol právnymi predchodcami žalobcu postavený rodinný dom, nevyužitelný.

2.9. Žalobca a jeho právni predchodcovia užívali pozemok v dobrej viere, že im tento patrí a žalobca nemal do roku 2018, kedy so žalovaným uzavrel nájomnú zmluvu, žiadnu vedomosť o tom, že by jeho právnym predchodcom pozemok vlastnícky nepatrí. Existencia uzavretej nájomnej zmluvy o nájme spornej nehnuteľnosti je právne irelevantná, pretože všetky predpoklady vydržania boli splnené ešte pred rokom 2018.

2.10. K obrane žalovaného, ktorý žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že vlastnícke právo nadobudol vydržaním práve on, súd uviedol, že tento nemohol byť dobromyseľným držiteľom spornej nehnuteľnosti z dôvodu jej geografickej polohy, charakteru pozemku – strmý, zráz, rokľina, kamene.

2.11. Súd ďalej rozhodol s ohľadom na spravodlivé a rozumné usporiadanie vzťahov s odôvodnením, že právni predchodcovia žalobcu a žalobca užívali sporný pozemok v domnení, že im patrí, pozemok oplotili, na časti sporného pozemku vybudovali záhradu, postavili bazén. Pozemok v súčasnosti žalobca zveľaďuje, kosí trávu, pričom vo vzťahu k celkovej výmere pozemku, ktorú žalobca užíva de iure je

veľkosť tohto sporného pozemku nepatrná, predstavuje len 27 % z celkovej výmery, a preto by vydržanie spornej parcely žalovaným bolo v rozpore s dobrými mravmi.

2.12. Súd vec právne posúdil podľa § 137 písm. c/ CSP, § 132 ods.1, § 123, § 129 ods.1, § 130 ods.1 OZ v znení platnom a účinnom do 31.12.1991 a od 1.1.1992, § 130 ods.2 v znení platnom a účinnom do 31.12.1991 a od 1.1.1992, § 134 ods.1 v znení platnom a účinnom do 31.12.1991 a od 1.1.1992, § 134 ods.2 v znení platnom a účinnom do 31.12.1991 a od 1.2.1992, § 134 ods.3,4 v znení platnom a účinnom od 1.1.1992, § 135a ods.1,2,3 a 4 v znení účinnom odo dňa 1.4.1983 do 31.12.1991, § 135a ods.3 v znení platnom a účinnom od 1.1.1992, § 205 ods.1 v znení platnom a účinnom do 31.12.1991, § 205 ods.2 OZ v znení platnom a účinnom do 31.3.1983 a do 31.12.1991, § 868, § 872 ods. 6 OZ, § 1 ods. 1, § 2 ods.1 a 7, § 6 ods. 1, § 7 ods.1 a 2 z. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 149, § 151 ods.1 a 2 a § 191 ods.1 CSP.

2.13. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. CSP a úspešnému žalobcovi súd priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3.1. Rozsudok napadol včas odvolaním žalovaný a to vo vzťahu k obom jeho výrokom z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

3.2. Žalovaný v odvolaní nesúhlasil s vyhodnotením dobromyseľnosti žalobcu súdom prvej inštancie, pretože súd nesprávne vyhodnotil dôkazy a neprihliadol na všetky tvrdené námietky, ktoré žalovaný v konaní uviedol, kedy poukazoval na objektivnosť skutočností nasvedčujúce tomu, že žalobca nebol pri užívaní žalovaného pozemku dobromyseľný, resp. musel mať prinajmenšom dôvodné pochybnosti o tom, že mu k žalovanému pozemku nesvedčí vlastnícke právo a to z dôvodu, že:

a) na základe všetkých rozhodnutí o pridelení pozemku do osobného užívania, či odporúčaní na pričlenenie pozemkov mala veľkosť pozemku parc. č. 6224/21 dosahovať výmeru 1054 m², čo zodpovedá aj súčasnej výmere pozemku 1042 m² vo vlastníctve žalobcu. Žalobca teda nemôže tvrdiť, že žalovaný pozemok mal byť na základe týchto rozhodnutí súčasťou pozemku parc. č. 6224/21, pretože by to matematicky nezodpovedalo tej výmere, ktorá bola jeho právnym predchodcom pridelená. Po sčítaní výmery pozemku parc. č. 6224/1 vo výške 1042 m² a žalovaného pozemku vo výmere 289 m² by to spolu predstavovalo výmeru 1331 m², ktorá by ďaleko, bez akéhokoľvek zdôvodnenia presahovala výmeru, ktorá bola právnym predchodcom žalobcu pridelená do osobného užívania,

b) žalobca len tvrdil, že jeho otcovi bolo k žalovanému pozemku zriadené právo osobného užívania, avšak o tomto nepredložil žiadne dokumenty,

c) sporný pozemok nebol predmetom oboch darovacích zmlúv, ktorými nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti žalobca po svojich právnych predchodcoch, ktorá skutočnosť musela objektivne vyvrátiť dobromyseľnosť žalobcu, že mu má svedčať vlastnícke právo k žalovanému pozemku, ak tento nebol predmetom darovania,

d) žalobca ani jeho právni predchodcovia nikdy neboli vedení v katastri nehnuteľností ako vlastníci žalovaného pozemku, ktorú objektivnú skutočnosť si mohol žalobca kedykoľvek overiť prostredníctvom katastra nehnuteľností a ktorá sa nedá žiadnym spôsobom opomenúť, navyše za situácie, kedy vlastnícke právo k predmetnému susednému pozemku parc. č. 6224/21 nadobúdala po svojich rodičoch už počas trvania zápisu vlastníckeho práva k žalovanému pozemku v prospech žalovaného.

3.3. Na základe uvedeného súd dospel v konaní k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne v rozpore s vlastným odôvodnením uvedeným v bodoch 71. a 72. napadnutého rozsudku vyhodnotil užívanie žalovaného pozemku žalobcom za oprávnené a dobromyseľné v domnienke, že mu svedčí vlastnícke právo k žalovanému pozemku a následne vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcovi priznal vlastnícke právo na základe vydržania.

4.1. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu (č. l. 262) uviedol, že darovaním nadobudol žalobca výmeru 1042 m² darovaním (rok 1995 a rok 2007), čiže o 12 m² menej ako by podľa formálnych listín vo svojom vlastníctve mal mať, čo jednoznačne preukazuje, že sa jedná o výmeru z tiež pričlenenej parcely č. 6224/234 k. ú. F. G.. O tom svedčí aj rozhodnutie Národného výboru mesta Košice, finančného odboru o pridelení pozemku do osobného užívania z 19.1.1990, kde sa v odôvodnení uvádza, že sa síce prekračuje výmera 800 m², ale vzhľadom na skutočnosť veľmi zložitého terénu so zlým prístupom iné delenie nie je možné. Rozhodnutie poukazuje na geometrický plán a výkaz plôch č. 244/3601-246-87 na porealizačné zameranie parcely č. 6224/1 o výmere 200 m², ktorá sa zlučuje s parcelou č. 6224/21 na celkovú výmeru 993 m², z ktorých listinných dôkazov je zrejmé, že následne došlo k ďalšiemu zlučovaniu a výmera sa zmenila.

4.2. Pri nadobudnutí vlastníckeho práva žalobca nemal ani tušenie, akú výmeru má domový majetok jeho rodičov, v prírode oplotený pevným a nezmeniteľným plotom. Majetok, ktorý bol obhospodarovaný

za celé obdobie užívania, teda asi od roku 1978, v skutočnosti sa jedná o spracovanie a zmenu ostatnej plochy, na ktorej boli skaly, výmole, vysoké medze, krovie, kamene, v teréne rokľina, výmoľ, ktorá neposkytuje trvalý úžitok (kód 37) a právni predchodcovia zmenili uvedené na záhradu, lebo došlo k vyklčovaniu krovísk, vyrovnaniu terénu, vysadeniu ovocných stromov.

4.3. So spornou nehnuteľnosťou ako s ostatnými nehnuteľnosťami tvoriacimi domovú nehnuteľnosť nakladal celý čas ako so svojou vlastnou. Nikto ho v užívaní nerušil a bol presvedčený, že nekoná protiprávne. Objektívne bolo zistené, že toto presvedčenie sa u neho prejavovalo aj navonok vo vzťahu k ďalším nájomcom aj žalovanému. Desaťročná vydržacia lehota mu uplynula skôr, než žalovaný vlastnícke právo nadobudol na základe zákona o majetku obcí.

4.4. Žalobca opätovne upriamil pozornosť na veľkosť spornej nehnuteľnosti predstavujúcu len 27 % celkovej výmery a že sa jedná o inak nevyužiteľný pozemok.

5. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods.1 CSP v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

6.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

6.2. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ, ktorá nesprávnosť môže byť spôsobená:

- chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov,
- nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov alebo
- predpokladom „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či útoku.

6.3. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom a) sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a b) neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

6.4. Hodnotenie dôkazov je činnosťou súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Zákon teda vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, v dôsledku čoho skutkový záver sudcu vychádzajúci z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného postoja (presvedčenia) a myslenia konajúceho sudcu. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však neznamená ľubovôľu hodnotiaceho, keďže z hľadiska dôležitosti sú pre rozhodnutie významné len také dôkazy, ktoré vypovedajú o okolnostiach súvisiacich s prejednanou vecou. Pri hodnotení dôkazov súd hodnotí predovšetkým pravdivosť toho-ktorého dôkazu. Ak súd nepovažuje výsledok dôkazu za pravdivý, je povinný odlišný záver, akému nasvedčuje vykonaný dôkaz odôvodniť.

6.5. Súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pri ktorom hodnotení pravdivosť dôkazu už posudzuje v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

7. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil sice správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

8. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva žalobcu k parcele č. 6224/234 k.ú. F. G., kedy žalobca tvrdí, že túto užívali jeho právni predchodcovia a následne po prevode darovacími zmluvami z roku 1995 a 2007 aj on nerušene a v dobrej viere, že mu daný pozemok patrí, a to minimálne od jeho pridelenia do osobného užívania rozhodnutím Obvodného národného výboru z 29.4.1975, nasledovaného uzavretím dohody o zriadení práva osobného užívania k pozemku z 28.5.1975 v tom čase o výmere 646 m², ďalej návrhom z 7.2.1979 na pričlenenie parcely č. 6224/22 o výmere 208 m², avšak najneskôr od rozhodnutia Národného výboru mesta Košíc, finančného odboru z 19.1.1990, ktorým bol jeho rodičom pridelený na ich žiadosť pozemok parc. č. 6224/1 o výmere 200 m², čím zlúčená výmera s parcelou č. 6224/21 mala dosiahnuť 993 m². Žalobca má za to, že jeho rodičom bol pridelený pozemok zahŕňajúci aj spornú parcelu, a oprávnená držba nebola spochybnená v rámci stavebného ani kolaudačného konania, v prírode bol celý pozemok oplotený. Žalobca vstúpil do užívania parcely č. 6224/234 v prírode spojenej s parc. č. 6224/21 ohradenej plotom a preto mu táto vlastnícky patrí.

9. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

10. Súd vystaval svoje rozhodnutie na vydržaní sporného pozemku pri konštatácii dobromyseľnosti na strane žalobcu so započítaním vydržacej doby jeho právnych predchodcov.

11. Dobromyseľnosť je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si napríklad prisvojuje určitú vec alebo ňou disponuje (porovnaj § 129 ods. 1 OZ). Ide o psychický stav, vnútorné presvedčenie subjektu, ktoré samo osebe nemôže byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno vyvodiť presvedčenie nadobúdateľa o dobromyseľnosti, že mu vec patrí. Okolnosťami svedčiacimi záveru o existencii dobromyseľnosti, budú spravidla okolnosťami týkajúcimi sa právneho dôvodu nadobudnutia a svedčiace o poctivosti nadobúdateľa. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva, nebude treba, aby preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia, riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia, v tom je rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou držby (R 45/1986). Samotné dlhodobé užívanie nehnuteľnosti, ani nerušenie v užívaní pre dobromyseľnosť nepostačuje (NS SR sp. zn. 5Cdo/74/2019). Dobrá viera bude vždy posudzovaná nie z pohľadu držiteľa a vychádzajúc z jeho subjektívneho presvedčenia, ale na základe posúdenia objektívnych skutočností nezávislých od vôle držiteľa a nezávislých na jeho skutočnej vedomosti o tom, že mu právo patrí alebo nepatrí.

12. Pokiaľ súd prikladal rozhodujúci význam skutočnosti oplotenia celého pozemku vrátane spornej parcely vykonaného rodičmi žalobcu niekedy v roku 1978 a nikým nerozporovaného a nespochybnovaného priebehu tohto oplotenia pri kolaudácii stavby - rodinného domu, uvedené v kontexte ostatných žalobcom tvrdení okolností nepostačuje na prijatie záveru o dobromyseľnosti jeho právnych predchodcov pri držbe sporného pozemku.

13. Z vykonaného dokazovania podporeného aj žalovaným nepopretými tvrdeniami samotného žalobcu je totiž zrejmé, že jeho právni predchodcovia po pridelení pozemku č. 11212/11 o výmere 646 m² (následne prečíslovaného na parc. č. 6224/21) s pričlenením ďalších 208 m² v roku 1979 (parc. č. 6224/22) zákonným spôsobom disponovali iba výmerou 854 m². Ak v danom čase resp. ešte predtým v roku 1978 tieto pozemok oplotili do terajšieho tvaru a stavu zahŕňajúc aj sporný pozemok o výmere 289 m², je nutné uviesť, že rodičia žalobcu takto nemohli činiť v dobrej viere, že im pozemok v rozsahu vyššom než pridelená výmera patrí. Rozdiel medzi výmerou poctivým spôsobom nadobudnutého pozemku v danom čase a výmerou oplotenou právnymi predchodcami žalobcu činí až 477 m², pričom ani pri najlepšej vôli si právni predchodcovia žalobcu nemohli byť vedomí, že cca 36% celkovej výmery (477 m² z 1331 m²) navyše získali legálnym spôsobom, ak dva pridelené pozemky podľa tvrdenia žalobcu sami rozšírili vyklčovaním krovín a navozením zeminy do terajšej výmery a stavu, kedy nimi postavený plot ani nekopíruje nejaké staršie existujúce oplotenie (NS SR sp. zn. 5Cdo/121/2022) a v konaní niet z

čoho vyvodíť, že právni predchodcovia boli dobromyseľní v tom, že im pozemok patrí práve v hraniciach nimi budovaného oplotenia.

14.1. Uvedenú premisu podporuje aj to, že oba zákonným spôsobom nadobudnuté pozemky parc. č. 6224/21 a 6224/22 s výmerami 646 m² + 208 m² v čase pridelenia a pričlenenia mali tvar trojuholníka, čo vyplýva zo Snímky z pozemkovej mapy z 27.6.1979 (č.l. 56), pričom aj rodinný dom mal stáť výlučne na parcele č. 6224/21, avšak reálny tvar oploteného pozemku vyplývajúci z katastrálnej mapy (č.l. 159,228), ktorá je obsahom spisu, zahŕňajúc aj spornú parcelu je oveľa väčší, asymetrický, s rôznymi výčnelkami a plot na najdlhšej strane pozemku netvorí priamku tak, ako je zakreslené v Snímke z pozemkovej mapy z 27.6.1979 vystavenej Geodéziou, n.p. Prešov (č.l. 56), pričom i rodinný dom je v časti postavený na parcele č. 6224/22. Z uvedeného je zrejmé, že právni predchodcovia sami bez zákonného podkladu rozšírili výmeru pridelených pozemkov v tvare trojuholníka na terajší asymetrický a zväčšený tvar a stav navození zemin a vyrovnání terénu predtým tvoreného skalami, svahom a roklinou.

14.2. I z obsahu Rozhodnutia Obvodného národného výboru, odbor výstavby, ÚPAaD z 8.12.1989 (č.l. 59) ako aj Rozhodnutia Národného výboru mesta Košíc, finančný odbor z 19.1.1990 (č.l. 51) je zrejmé, že právni predchodcovia žalobcu stavali aj na nepridelených pozemkoch. Tieto rozhodnutia boli totiž vydané na základe žiadosti právneho predchodcu žalobcu z 3.2.1987, čo znamená, že sám otec žalobcu si bol vedomý, že zabratý a oplotený pozemok (na ktorom došlo k stavbe rodinného domu) je väčší, než mu bol orgánmi štátu pridelený do osobného užívania a predmetným rozhodnutím sa domáhal právneho usporiadania daného nelegálneho stavu.

15. Držba sporného pozemku právny predchodcami žalobcu v čase jej uchopenia svojvoľným oplotením, nemohla byť teda podľa názoru odvolacieho súdu oprávnená, nakoľko s prihliadnutím na žiadosť právneho predchodcu žalobcu z 3.2.1987 rodičia žalobcu nemohli byť objektívne dobromyseľní, že im sporný pozemok patrí, čo postačuje pre záver o nesplnení podmienok vydržania vlastníckeho práva k predmetnému pozemku. Ostatné skutočnosti ako oplotenie, vydanie stavebného povolenia, povolenia užívať stavbu, nerušené užívanie sú v kontexte vyššie citovaných konkrétnych okolností prípadu právne irelevantné.

16. Ak Obvodný národný výbor dal súhlas na zmenu využitia časti pozemku parc. č. 6224/1 o výmere 200 m² a následne ho prideliť právny predchodcu žalobcu, pretože sa jednalo o pozemok už zastavaný rodinným domom, týmto sa zlegalizovalo užívanie časti tejto parcely ako parcely stavebnej a to v rozsahu zakreslenom a označenom červenou farbou v geometrickom pláne č. z. 244-3601-246-87 z 10.8.1987, ktorým sa táto časť parcely č. 6224/1 o výmere 200 m² zlúčila s parcelou č. 6224/21 na celkovú výmeru 993 m².

17.1. V konaní však nebol vykonaný dôkaz týmto geometrickým plánom aj napriek návrhu žalovaného. Opomenutie vykonania dôkazu z ústavnoprávnych hľadísk možno akceptovať, avšak len v prípade dôkazných skutočností nemajúcich k prejednávaniu veci relevanciu, pretože nemôžu viesť k objasneniu skutočností a otázok podstatných pre dané konanie, resp. môžu byť dokonca i výrazom zdržovacej procesnej taktiky (podporne pozri napr. nálezy Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 2172/14, sp. zn. II. ÚS 2067/14, resp. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 32Cdo/2915/2011, sp. zn. 22Cdo/2055/2020).

17.2. V prejednávanej veci sa z okolností konkrétneho prípadu však javí presný opak, a to že vykonanie dokazovania označeným geometrickým plánom môže prispieť k riadnemu a správny zisteniu skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP).

18. Bez riadneho preukázania, že povolená zmena užívania parcely na parcelu stavebnú a jej pridelenie právny predchodcom žalobcu spolu s ostatnými zákonným spôsobom pridelenými pozemkami, naozaj sleduje aktuálnu terajšiu hranicu plota takto nemožno automaticky uzavrieť, že sporný pozemok aj po rozhodnutí Národného výboru mesta Košíc z r. 1990 bol užívaný právny predchodcami v dobrej viere, že im tento v oplotenom celku patrí, navyše ak zo strohého textu Rozhodnutia NVMK z 19.1.1990 nie je bez predloženia geometrického plánu zrejmé, či všetky pridelené, pričlenené, či zlúčené pozemky právny predchodcov žalobcu predstavovali spolu výmeru 993 m², alebo vyššiu výmeru, pretože text rozhodnutia hovorí len o zlúčení časti parcely č. 6224/1 o výmere 200 m² s parcelou č. 6224/21 na výmeru 993 m², v ktorej výmere však nemusí byť zahrnutá aj parcela č. 6224/22 o výmere 208 m². Z predložených dôkazov totiž nie je možné vyvodíť, kedy (a či vôbec) bola parcela č. 6224/22 zlúčená alebo pričlenená k pozemku parcely č. 6224/21 a na akú celkovú výmeru.

19.Odvolací súd takto uzatvára, že bez stotožnenia daných pozemkov citovaným geometrickým plánom nie je možné s určitosťou ustáliť skutkový stav ohľadom výmery alebo aspoň tvaru pridelených pozemkov právnym predchodcom žalobcu, a že tento tvar kopíruje stav reálny, užívaci, v prírode ohraničený existujúcim plotom.

20.1.Omyl vo výmere pozemku, uvedenej v nadobúdacom titule, bez ďalšieho nevyučuje dobromyseľnosť osoby vo vzťahu k pozemku, na ktorý sa táto právna skutočnosť nevzťahuje a ktorej držby sa takáto osoba uchopila, dobrá viera držiteľov v takomto prípade môže spočívať na domnelom (putatívnom) titule (NS SR sp. zn. 5Cdo/26/2021).

20.2.Oprávnená držba nemôže spočívať v takom omyle držiteľa, ktorému sa tento pri bežnej opatrnosti vyhnúť. Omyl držiteľa musí byť ospravedliteľný. Omyl je ospravedliteľný, ak k nemu došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého vyžadovať (NS SR sp. zn. 2 Cdo 236/2012).

20.3.Pri posudzovaní ospravedliteľnosti omylu je potrebné prihliadnúť aj na to, kým bol omyl vyvolaný; ak bol spôsobený štátnym orgánom, ospravedliteľnosť takto vyvolaného omylu sa bude posudzovať zhovievavejšie, než iné prípady omylu (NS SR sp. zn. 4Cdo/274/2020).

21.Napriek tomu, že omyl vo výmere možno podľa okolností konkrétneho prípadu považovať za tzv. ospravedliteľný dôvod (omyl) nevyučujúci dobromyseľnosť jeho držiteľa, v tejto prejednávanej veci odvolacia námietka žalovaného spočívajúca v okolnosti matematického nesúladu výmery pridelených pozemkov a užívaných oplotených pozemkov je na mieste, nakoľko k nej pristupuje ešte možná okolnosť nesúladu samotného tvaru užívaných pozemkov najmä s prihliadnutím na neprehliadnuteľnú vedomosť právnych predchodcov žalobcu, že bezprávne zabrali a oplotili aj v tom čase im nepridelené časti pozemkov, na základe čoho omyl vo výmere pozemkov v čase ich oplotenia nemožno vyhodnotiť na strane právnych predchodcov žalobcu ako omyl ospravedliteľný.

22.1.Odvolací súd opakuje, že okrem spôsobilého predmetu vydržania základnými predpokladmi vydržania sú oprávnená držba a nepretržitosť oprávnenej držby počas celej zákonom ustanovenej doby. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, podľa ktorých právní predchodcovia od počiatku držby sporného pozemku neboli jeho dobromyseľnými držiteľmi, je aj s ohľadom na dôvod tejto konštatácie (nesplnenie jasne deklarovanej zákonnej povinnosti v súvislosti s nadobúdacím titulom) vylúčená oprávnenosť ich držby.

22.2.V prejednávanej veci je možné polemizovať, že Rozhodnutím NVMK z 19.1.1990 bola nelegálnosť celej oplotenej výmery odstránená, a že od tohto momentu už možno právnych predchodcov považovať za oprávnených držiteľov, t.j. v dobrej viere, že im celá oplotená výmera vrátane sporného pozemku patrí. K osvetleniu tejto pre vec rozhodnej skutočnosti môže prispieť vykonanie žalovaným navrhovaného dôkazu - geometrického plánu č. z. 244-3601-246-87 z 10.8.1987. Týmto spôsobom môže byť odstránená nejasnosť, akú výmeru alebo aspoň tvar predstavovali všetky v tom čase pridelené, pričlenené a zlúčené pozemky právnych predchodcov žalobcu a následne v zmysle uvedeného doplneného dokazovania súd bude môcť relevantne ustáliť, aký dopad to má na posúdenie dobrej viery právnych predchodcov žalobcu a následne žalobcu.

23.V tomto kontexte je potrebné vyhodnotiť i žalovaným tvrdenú okolnosť, že samotným rozhodnutím o pridelení pozemku do osobného užívania ešte nevzniká právo osobného užívania, a občan ohľadom držby pozemku nemôže byť v dobrej viere, že ho drží právom, nakoľko toto musí byť nasledované uzavretím dohody o zriadení práva osobného užívania a táto musí byť dokonca registrovaná štátnym notárstvom v zákonom stanovenej lehote.

24.1.Občiansky zákonník v znení pred novelou z.č. 509/1991 Zb. pojem „vecné právo“ nepoužíval. Napriek tomu je nepochybné, že právo osobného užívania pozemku bolo právom vecným, čo vyplýva predovšetkým z jeho časovej neobmedzenosti. Právo osobného užívania pozemku bolo právom pripúšťajúcim výkon a preto mohlo byť predmetom oprávnenej držby. Oprávnený držiteľ tohto práva mal teda po dobu oprávnenej držby rovnaké práva ako nositeľ tohto práva (per analogiam § 130 ods.2 OZ). Pokiaľ nositeľovi práva osobného užívania vzniklo na základe § 872 ods.1 OZ právo transformácie osobného užívania na právo vlastnícke, potom toto právo rovnako prislúcha aj oprávnenému držiteľovi práva osobného užívania (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 9Cdo/178/2021 z 31.5.2022).

24.2.Zároveň platí, že pre vznik vlastníckeho práva transformáciou práva osobného užívania nie je podstatná sama skutočnosť, že toto právo bolo zriadené vadne, rozhodujúce je zistenie, že subjekt

vadne zriadeného práva bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu toto právo patrí (NS SR sp. zn. 4Cdo 274/2020).

24.3.Vzhľadom na citované závery je v prípade nedostatku registrácie dohody o zriadení práva osobného užívania štátnym notárstvom vždy úlohou konajúceho súdu zistiť, či držiteľ práva osobného užívania pozemku mohol byť so zreteľom na všetky iné prístupivšie okolnosti v dobrej viere (dobromyseľný), že mu toto právo prináleží.

25.Takýmito okolnosťami, ktoré bolo v tomto konkrétnom prípade potrebné vo vzťahu k dobrej viere právnych predchodcov žalobcu i žalobcu samotného citlivo vyhodnotiť sú:

- vedomosť týchto osôb o zákonom nedostatkoch v procese pridelenia pozemkov resp. ich zaevidovania v pozemkovej knihe resp. katastri nehnuteľností s poukazom na nimi zabezpečenú Kópiu z katastrálnej mapy z 20.4.1998 (č.l. 172), ktorá ešte v roku 1998 (t.j. viac než 20 rokov od prvých rozhodnutí štátu) zakresľuje pozemky právnych predchodcov žalobcu a žalobcu v tvare zodpovedajúcim stavu pridelenia v roku 1979 (viď nižšie uvedené odôvodnenie v bode 31.);
- vedomosť týchto osôb o zákonom požadovanom priebehu procesu získania práva osobného užívania pozemkov a to v nasledovných krokoch: 1/ rozhodnutie o pridelení, 2/ uzavretie dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku a 3/ registrácia tejto dohody štátnym notárstvom, čo im bolo zrejmé už z priebehu pridelenia prvého pozemku parc. č. 11212/11 k.ú. H., kedy priamo z bodu 3. Dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku z 28.5.1975 vyplýva, že „Právo osobného užívania uvedeného pozemku vznikne registráciou tejto dohody u štátneho notárstva“. Preto právni predchodcovia žalobcu nepochybne si museli byť vedomí potreby uzavretia dohody o zriadení práva osobného užívania pozemkov a jej registrácie štátnym notárstvom aj k pozemku zmienenom v rozhodnutiach ObNV z 8.12.1989 a NVMK z 19.1.1990 a z toho plynúcej pochybnosti o existencii svojho práva a oprávnenosti držby, keďže vedeli, že pri tomto pozemku už vyššie citovaný postup nedodrжали. Omyl vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka nie je ospravedliteľný.

26.1.K ďalšej odvolacej námietke žalovaného, že dobromyseľnosť žalobcu musela byť vyvrátená už len preto, že sporný pozemok v čase jeho nadobudnutia žalobcom darovacími zmluvami v roku 1995 a 2007 nebol predmetom týchto darovacích zmlúv, odvolací súd poznamenáva, že pre správne a zákonné rozhodnutie vo veci samej je rozhodné nesporné zistenie, že predmetom oboch darovacích zmlúv naozaj nebola dotknutá parcela č. 6224/234 o výmere 289 m². V tejto súvislosti si však odvolací súd dovoľuje poznamenať, že v prípade, ak by sporná parcela bola predmetom bezodplatného prevodu na žalobcu, tento by už nemal dôvod sa dovolávať určenia jeho vlastníckeho práva vydržaním.

26.2.Na základe jasne sformulovaných hľadísk z ustálenej rozhodovacej praxe a teórie ohľadom vydržania vlastníckeho práva je možné skúmať naplnenie zákonných predpokladov vydržania sporného pozemku žalobcom i s poukazom na domnelý (putatívny) titul na vstup do držby (v tomto konkrétnom prípade v podobe darovacej zmluvy z r. 1995, ktorá neobsahovala sporný pozemok) s prihliadnutím na prípadný ospravedliteľný omyl vo výmere nadobúdaného pozemku. Držbu sporného pozemku žalobcom od uzavretia tejto darovacej zmluvy je potrebné vyhodnocovať v tom smere, či na strane žalobcu možno konštatovať dobromyseľnosť len skrze obsahu darovacej zmluvy v nadväznosti na existujúce oplotenie, a či táto dobrá viera uňho pretrvala po dobu 10-ročnej vydržacej lehoty resp. došlo k jej prerušeniu alebo strate.

27.Uvedené dáva odvolací súd do pozornosti najmä z dôvodu existencie žalobcom predloženej Kópie z katastrálnej mapy z 20.4.1998 (č.l. 172), na ktorej tvar pozemkov žalobcu predstavuje trojuholník tvorený (iba) parcelami č. 6224/21 a 6224/22, t.j. zhodne ako boli tieto parcely zakreslené v Snímke z pozemkovej mapy z 27.6.1979 a zároveň v zreteľnom kontraste so stavom z katastrálnej mapy (č.l. 159,228), kde tvar vyznačeného pozemku je nepravidelný, asymetrický. Nie je takto vôbec jasné, z akého dôvodu a na základe akých skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru uvedenom v bode 64. rozsudku, že sporná parcela č. 6224/234 o výmere 289 m² bola zakreslená ako súčasť parcely č. 6224/21, keď uvedený tvar skôr zodpovedá len parcelám č. 6224/21 o výmere 646 m² a č. 6224/22 o výmere 208 m² prideleným v roku 1979. Uvedené skutkové zistenie súdu prvej inštancie sa takto javí len ako doslovné prevzatie tvrdenia žalobcu z jeho vyjadrenia z 6.7.2021, avšak toto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je s ním v logickom rozpore, čo zakladá relevanciu odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

28.1.Podľa názoru odvolacieho súdu z uvedeného pohľadu posúdenie existencie Kópie z katastrálnej mapy z 20.4.1998 a z nej plynúca nepochybná vedomosť právnych predchodcov žalobcu aj

žalobcu o nesúlade tvaru a veľkosti nimi držaných pozemkov má závažnú relevanciu k možnosti ustálenia právneho záveru o (ne)oprávnenosti držby sporného pozemku a to aj so zreteľom na nedodržanie zákonných kumulatívnych predpokladov na získanie práva osobného užívania pozemkov (prinajmenšom pri časti parcely č. 6224/1 o výmere 200 m² v zmysle rozhodnutí orgánov štátu z 8.12.1989 a 19.1.1990). Dobromyseľnosť držby totiž zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí (NS SR sp. zn. 3Cdo/97/2009, 7Cdo/302/2021).

28.2.Z uvedeného dôvodu záver súdu prvej inštancie o oprávnenej držbe sporného pozemku právnymi predchodcami žalobcu, t.j. o držbe v dobrej viere, že im celý pozemok vrátane pozemku sporného patrí, ktorú držbu si započítava do vydržacej doby i žalobca, nezodpovedá doteraz vykonanému dokazovaniu a je minimálne predčasný.

29.Na základe citovaných dôvodov odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušil napadnutý rozsudok v jeho celosti a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

30.Úlohou súdu v ďalšom konaní bude po doplnení dokazovania najmä označeným geometrickým plánom č.z. 244-3601-246-87 z 10.8.1987 a prípadne ďalšími stranami sporu navrhovanými dôkazmi ich podrobiť dôslednému vyhodnoteniu v zmysle § 191 CSP a uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy, náležite sa vysporiada s námietkami žalovaného uvádzané v konaní pred prvoinštančným súdom ako aj v odvolaní proti rozsudku.

31.1.Súd bude povinný ujasniť, či na strane právnych predchodcov žalobcu došlo alebo nedošlo k vzniku práva osobného užívania pozemkov vrátane sporného pozemku na základe § 205 OZ (platného a účinného do 31.1.1991), kedy následnou aplikáciou § 872 ods. 6 OZ si žalobca môže započítať čas držby pozemku jeho právnymi predchodcami.

31.2.Ohľadom uvedeného sa bude zaoberať otázkou oprávnenosti držby predmetného pozemku právnymi predchodcami žalobcu a žalobcom pri zhodnotení (ne)naplnenia podmienky dobromyseľnosti. Súd vyšpecifikuje titul vstupu do držby, t.j. ktoré rozhodnutie počnúc r. 1975 až po rozhodnutie z 19.1.1990 prípadne v spojení s označeným geometrickým plánom mohlo založiť v objektívnej kategórii na strane právnych predchodcov žalobcu bez ohľadu na ich subjektívne presvedčenie dobrú vieru, že sporný pozemok je súčasťou zákonne pridelených a držaných pozemkov. Tvrdenú dobromyseľnosť vstupu do držby rozhodnutím z 19.1.1990 súd posúdi aj s prihliadnutím na objektívnu okolnosť vedomosti právnych predchodcov žalobcu o zákonom ustanovenom postupe pri prideľovaní pozemkov do osobného užívania.

32.1.Pre prípad právneho záveru o nemožnosti započítania držby sporného pozemku právnymi predchodcami žalobcu do vydržacej doby žalobcu v zmysle § 872 ods.6 OZ, súd otázku dobromyseľnosti držby sporného pozemku vyhodnotí osobitne a samostatne vo vzťahu len k žalobcovi, kedy vezme do úvahy existenciu vybudovaného oplotenia rodičmi žalobcu v korelácii s nadobúdacím titulom – darovacou zmluvou z r. 1995 za súčasného vyhodnotenia, či uvedené postačuje na konštatáciu dobrej viery žalobcu, a či táto dobrá viera žalobcu následne pretrvala po dobu 10-ročnej vydržacej lehoty najmä s poukazom na Kópiu z katastrálnej mapy z 20.1.1998, z ktorej je zreteľný tvar a zloženie pozemkov zodpovedajúci roku 1979.

32.2.Uvedené úvahy rozvinie aj v nadväznosti na argumentáciu žalovaného ohľadom nadobudnutia vlastníckeho práva k spornému pozemku v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí s prihliadnutím na Protokol o prechode vlastníctva nehnuteľného majetku z 8.9.1992 resp. prípadného vydržania sporného pozemku.

33.V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania.

34.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).